

FOLK OG LAND

NR. 31 — 9. ARGANG

LØRDAG 8. OKTOBER 1960.

LØSSALG 65 ØRE

HISTORIE BAK KULISSENE:

Da tyskerne kapitulerte i Norge

Hva den norske østfrontoffiser opplevet i forbindelse med begivenhetene på Skaugum 8. mai 1945

Terbovens flyver tok med seg Degrelle til Spania

Talsmannen herhjemme — har nu spurt den snille politimester i Oslo Skalmrud hvor det blir av det kombinerte kriminal- og FRIHEISMUSEUM. Dette spør-

ventar og utstillingsgjensstander må kunne bli en oppgave for norsk hjemmeindustri!

Et symbolsk gasskammer må kunne reises i Frognerkilen, Oslo.

*

Da folk og Land alltid har strevet med å skrive det som er sant — gir vi i dag ordet til en norsk østfront-kompanisjef som i de første maida-ger 1945 med sin norske avdeling kom hjem fra anstendig felt-tjeneste til forsvar for — som han trodde — sitt folk og land. Hadde han kjempet på den rette siden? (Det svares ja! — i all stillhet — på dette spørsmål i Norge i dag!)

Den 8. mai 1945 om morgenen fikk han — som andre — beskjed om at det ville komme en særmelding fra den tyske overkommando kl. 15. Han hadde en spesiell kontakt til Obergruppenführer Wilhelm Rediess, som vår hjemmelsmann sier var en bra kar, og ikke det uhyre som man her vil ha ham til. Vår hjemmelsmann gikk ned på Rediess's privatkontor i Oslo Handelsgymnasium for å høre på den bebudede sondermelding. Her befant seg noen offiserer av Rediess's stab, hans privatsekretær frk. Hettich, og en annen (tysk) kontordame, Rediess's adjutant, kaptein Sauer, samt endelig Reichskommissar Terbovens flyver, en ridderkorsbærer, — hvis navn beretteren ikke husker.

(Forts. side 8)

Russerne ville gi Øst-Tyskland fri i 1953

Malenkov og Beria var færdige til å ofre Ulbricht etter Stalins død

17. juni 1953 brøt så folkereisningen løs. Den ble slått ned med sovjetstridsvogner.

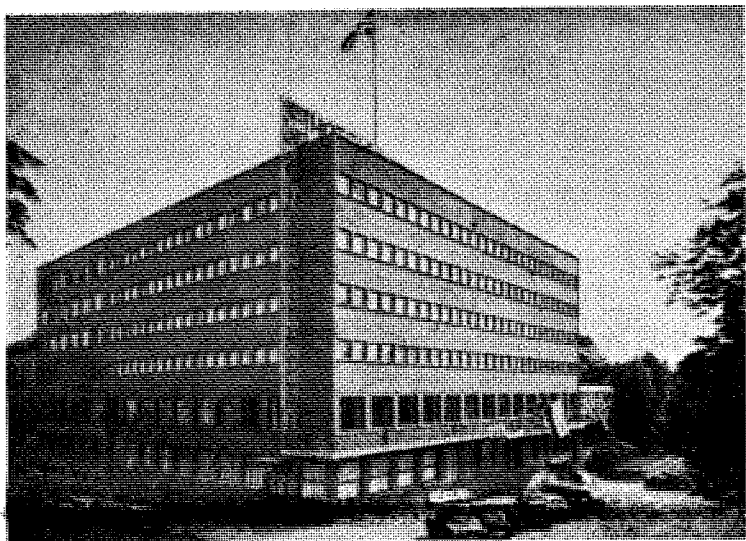
I forbindelse med diskusjonen om hvorvidt Russland kan tenkes å ville se med velvilje på en nøytral blokk i Europa, foruten Norden blant annet omfattende et gjenforenet Tyskland, kan det ha sin interesse å gjengi en beretning som den amerikanske avis «Washington Post» har bragt av sin Bonn-korrespondent Flora Lewis, og som bygger på meget gode kilder også på den annen side av Jernteppet. Beretningen redegjør for forspillet som ledet til 17. juni i østsonen. Det fremgår av denne beretning at sovjetregjeringen i forbindelse med den innenrikspolitiske krise etter Stalins død i 1953 var rede til å la sin statholder i Tyskland, Walter Ulbricht, falle,

og til å akseptere et gjenforenet Tyskland. Vi gjengir her et utdrag av den interessante redegjørelse:

Efter Stalins død og det «tøvær» som dermed inntrådte i Moskva, fortsatte Walter Ulbricht å gjennomføre tiltak i Øst-Tyskland som man dengang karakteriserte som «kjølige». Hertil hørte høyere priser på levnetsmidler, økede arbeidsnormer, nye religionsforfølgelser, forberedelse til en partiutrensning og en alminnelig skjerpelse av den politiske linje.

Uten åpent å opponere mot Ulbricht begynte noen ledende østtyske partimedlemmer å trekke i motsatt retning under inntrykket av at en betydelig forandring var under anmarsj i Moskva. I første rekke ble de stimulert hertil av meddelelser om kontakter mellom den daværende sovjetiske premierminister Georgi Malenkov og daværende premierminister Winston Churchill. (Britiske kilder beretter at det på dette tidspunkt forekom en intens brevveksling mellom London og Moskva, som også gjaldt det tyske problem. De vil imidlertid ikke uttale noe om hvorvidt det forekom en personlig meningsutveksling mellom Churchill og Malenkov.)

3. juni 1953 fikk Øst-Berlin (Forts. side 7)

Oppe i et av vinduene i KNA-Hotellet — — —

Reichskommissar Terboven

SS Obergruppenführer Rediess

mål er jo synkronisert med reisningen av de talrike, oppdukkende frihetsmuséer, gasskamre og andre propagandatiltak, som bolsjevikene — med støtte av sosialdemokratisk og borgerlig slaktekveg nu innretter overalt.

Blant annet er hensikten å få Vest-Tyskland ut av NATO, og å stimulere til og instruere i kriminelle tiltak, også her i det bevisstløse Norge, hvis «frihetens» dag skulle opprinne. Hvordan går det da med «umoderne» bolsjevikere?

I den norske filial vil man med hjelp av det samfunnsbevarende norske politi, mot en passende entré kunne studere — ikke for eksempel statsminister Johan Nygårds-volds memoarer, Kapitulasjonsavtalen, Jon Skeies skrifter, Deutsche Handelskammer in Norwegen — men for eksempel Russlandshjelperen Quislings kontrafeier, Terbovens monokkel, Rediess's støvel, illegal presse, oberst Wilsons «Silent killing»-kniver, tyske benklemer, hjemmefront-fyrsteka-ke med ibakt sprengstoff for «angivere», Magne Skodvins illegale avis, ett av de skytevåben som en Knut Knutson Fiane ble myrdet med, også videre.

A lage patriotisk muséin-

— fikk jeg øye på Leon Degrelle, den belgiske Rexistfører.

«Familien Klossmajor»!

Sandt å seie, så kan eg ikkje fordra «Familien Klossmajor»! Sjøl om dei har denne forunderlege evna til å ale seg fram i alle topp og nøkkelstillingar. Ja kanskje helst fordi, dei har fått det på hjernen dette og no, at det skal vera ein sportsprestasjon av rang å ale seg fram og fram og trøste seg med det gamle ordet, «at den Gud gir et embete eller eit tillitsyrke, den gir han også forstand» til å røkte dette yrket på forsvarleg måte.

Men dette med forstandet «som skal koma rekande på ei fjøl», som det heiter frå gammalt av, at dette skal koma av seg sjøl til folk i høge og låge stillingar, i statens store fehus både i vårt og andre land, det kan vi sikkert sette eit stort spørsmålstegn ved.

Og det burde vi gjort for lenge sidan, om vi hadde brukt dei augo, vi har fått for å sjå med. Så hadde sprenglerde herrar kunne spart seg å leite høgt og lågt etter eit demokrati, som ingen finn fram til, av di klossmajorane har hatt denne forunderlege evna til å koma rekande av seg sjøl, både herheime på berget hos oss, og ute i den store verda, med det formål å sette barbariet i høgsetet.

Det vart påtalt i ein stortingsdebatt ei god tid før siste heimskrigen at det vart utnemnt klossmajorer i her-stellet vårt, i staden for vel-skikka offiserer. At slike utnemningar var i samsvar «med den ånd som råder i vår by» kom tydelegt fram i den debatten som fylgde på.

Ein av tingmennene var da så modig, at han sa frå han ikkje vilde nemnt ut ein av motmennene sine til klossmajor ein gong.

Og mange vil sikkert seie seg enig med han, når klossmajormentaliteten skal reindyrkast som sportsprestasjon. For det skulle koma til å vise seg, at etter den søte klåen kom der ein sur svie. Ikkje sandt?

No skulle ein tru, at siste heimskrigen skulle tatt knekken på klossmajormentaliteten. Men jamen sa eg smør eg. Det blir jo verre no enn før. Eller som ein diktarprest har sagt for lenge sidan: «Jo lengre verden står, jo verre og verre blir menneskets kår, vi haver alt levet det beste.»

At Familien Klossmajor ikkje lærde noe av siste heimskrigen er jo berre rimeligt. Dei lærde jo ingenting av den første, og da er det vel berre heilt i orden, at dei vart stortullåt etter den andre.

Alt som er befengt med

Klossmajormentalitet ligg sjølsagt under for treghetens lov. Og når ein norsk diktar har sagt: «Dyrehätta kan vi aldrig av oss vända, men ho kan gjerdast inn med lov, kanhenda», så må vi stå tvilande med omsyn til korleis dette lovmakarverket skal koma igang, som skal sette ei bremse på dyrehätta og barbarismen.

Kvar krig skapar ny barbarisme og ny rovdyrhug, når Klossmajorane slepp til for alvor. Det fekk verda sjå det fulle alvor av no etter siste krig, når sigerherrane tok seg fridom til å døme og avlive dei som var med å tapte krigen, for ugjerningar, sigerherrane like så mye var skuldige i sjøl. Den skamløysa og det Kainsmerket dei sette på panna si, dei som var med å utførte desse ugjerningane får dei vel bera på til evig tid, og samstundes vitne om kva Klossmajorer til styresmenn dei var.

Til slike styresmenn roper det atter og atter: «Din broders blod roper til meg fra jorden!»

Swings.

SISTE VEST-TYSKE.

Adenauer tillegges denne uttalelse: «Min forgjenger var østerriker, min efterfølger er kanskje nordmann». (Brandt har som kjent i sitt omflakkende liv også vært norsk statsborger).

Dannet nng mann

søker pen møblert hybel i Oslo.

Bill. i eksp. mrk. «M 125»

Oslo Stigefabrikk

Inneh. ALF T. LUNDE,

Mosseveien 8, Oslo

Tlf. 68 88 17, priv. 67 07 79

Skyvestiger oljet m/ cadimerte beslag. Takstiger av jern, malertrapper og helsbare loftstrapper.

ANNELISE PAROW
TANNINNSETNING
Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - V. Lademoen kirke - Voldsminde

TANNLEGE MAAMOEN
Hansteensgt. 2
Tlf. 44 43 33

Tannlege
MARTIN KJELDAAS
Hansteensgt. 2
Tlf. 44 75 54

Endelig en anstendig bok om tyskere

Luftwaffes heroiske kamp for å redde den europeiske verden som gikk under

Victor Schuller: Med eikelev og sverd mot undergangen. J. W. Cappelens forlag.

Det er en besynderlig manér her i landet etter 1945. Selv når forlagene en ytterst sjelden gang utgir en noenlunde anstendig bok om krigshendelsene, må der gis visse konsesjoner til løgner og fanteriet. For en skal jo ikke være særlig musikalsk for å legge merke til at det er noe aldri så lite iveien med oversettelsen av bokens tittel fra tysk til norsk. Den norske tittel er som angitt ovenfor mens den tyske er: «Mit Eichenlaub und Schwertern — — ging eine Welt zugrunde.»

Det var faktisk en verden, vår verden, den europeiske verden som gikk tilgrunne da Vestens imperialister og kapitalister forenet seg med Østens barbariske erobrere om å knuse den eneste makt og den eneste ideologi som kunne ha stoppet Stalins røde tog mot Europas hjerte. Det er ikke bare den upersonlige undergangen i og for seg denne bok handler om, ikke bare om Tysklands undergang og det tyske Luftwaffes undergang, men om vår alles.

Men ellers er boken så forbausende renslig og ordentlig og anstendig i et forløyet land, at en må spørre seg selv hvorledes den kan være utgitt av et norsk forlag. Er det virkelig sannheten og anstendigheten som holder på å bryte gjennom?

Alla vet at en aller minst i Tyskland kan gi ut noe på trykk uten disse servile og kvalmende bukk til den ensrettede stakkarsdom, disse små spark til de døde som ikke lenger kan forsvare seg, disse små reservasjoner mot en heroisk kamp, som sammenlignet med dagens bedrøvelige Fjerde Rike gjør at en likevel bevarer respekten for dette hårdt prøvede folk. Denne bok har naturligvis

også disse konsesjoner til den nydemokratiske uanstendighet, men i betraktning av at de jo i rimelig målestokk dekker sørgelige kjennsgjerninger, er de i den anstendige ramme de serveres også med på å gi et riktig bilde av krigens historie. For det var en del av bildet at de gamle kontor-offiserer av krenket yrkesstolthet og junker-terefinnhet snakkete nedsettende om «visekorporalen og hans marskalk i overkommandoen» og at de snakket og snakket mere og mere etter som saker og ting gikk på skjeve, helt til de endte i det blanke forræderi. Det var en del av bildet at det fantes mange dr. Sonntager, mange defaitister og småfuskere som i Tyskland på samme måte som i alle andre krigførende land bragte seg selv i klørne på «GESTAPO», mange drikkende og horende hel- og halvkunstnere, som mens de andre satte livet inn snakket sitt folk i undergangen og brøt moralen ned.

Alt dette er intet nytt i denne bok. Det nye er at det har fått så uhyre liten plass, det virker nærmest som et nødvendig stempelmerke på en pakke sigaretter. Og det nye er at bokens helt er så helt og holdent immun mot dette snusket og halvforræderiet og bare er opptatt av det som alle anstendige tyskere var dengang: å gjøre sin plikt mot fedrelandet i heroisk, men håpløs innsats for den verden og det Tyskland som gikk så totalt under at ikke engang anstendigheten eksisterer lenger.

Boken forteller gripende og godt om det kringsatte lands kamp for livet, om Luftwaffes enestående innsats i seir og nederlag, om utrolig heltemot, men også om krigens forferdelige red-

sier. Ikke minst forteller den om de umenneskelige allierte angrep mot den tyske sivilbefolkning i storbyene med bomber og fosfor mot boligkvarterene, om armadaene på tusenvis av allierte bombefly søkklastet med redsler og hensynsløshet, og om den håndfull tyske nattjagere som skulde ta kampen opp mot disse hærskarer.

Og en følger seg fristet til å spørre med Ragnar Kvam hvorfor det ikke skal gjøres opp med disse uhyrlige allierte krigsforbrytelser som hviler som en truende mørk sky ikke bare over fortiden men også over den fremtid som det nå fabuleres om i Norsk Militært Tidsskrift.

Boken er noe av det mest renslige som er utgitt på et av de «anstendige» norske forlag siden 1945 om Tyskland og tyskernes kamp for livet. Den forteller sant og hederlig og fengslende om de tyske flyverhelter, og den fyller oss med sympati for bokens helt den unge flyofiser Kurt Froberg.

Det er grunn til å ønske forlaget tillykke med dets mot og dets anstendighet.

O. M.

TENK DET, HEDDA!

I en kronikk i selveste Morgenposten av G. P. Harbitz om «Den franske hærs' moralske revolusjon!» heter det bl. a.: «— Vichy var — hva man ellers måtte mene om det — landets lovlige regjering.»

Det var sikkerlig derfor dets sjef marskalk Pétain ble dømt til døden sammen med statsminister Laval, mens hundretusener andre ble myrdet og fengslet — på samme måte som Quisling ble det her i landet.

Men ellers gratulerer vi Morgenposten med fremskrittet. Måtte bladet bare holde frem på den vei!

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE**Englands norske koloni**

Det har vært Norges onde skjebne siden 1905 å være en kasteball for britiske interesser. Ved hver eneste historiske korsvei er det norske folk blitt presentert for krav og forpliktelser hvis opprinnelse er skjult i et motbydelig og nedverdiggende hemmelighetskremmeri. Fordi en ikke kjenner disse forpliktelser, som tydeligvis er inngått bak det norske folks rygg, har en stadig følelsen av at det her hjemme i ledende statsstillinger sitter folk som opptrer mere som britiske agenter enn som norske statsmenn.

Alle som alvorlig prøver å sette seg inn i bakgrunnen for alle disse besynderlige historiske hendelser det siste halve århundre, kommer til det samme resultat: de sier at efterforskningen må begynne i året 1905. Scharffenberg sier dette, Wyller sier det i en artikkel i FARMAND, og en rekke av skribentene i dette blad har sagt det om og om igjen. Men det historiske jernteppe som her er trukket ned foran sannheten, later det til at ingen kan trenge gjennom. Foran det viker i siste omgang både Scharffenberg og de andre såkalte sannhetssøkere tilbake. En må ikke røre ved de hellige dyr.

Både i første og annen verdenskrig utnyttet England den økonomiske avhengighet det hadde påtvunget oss etter at vi var blitt sprengt ut fra vår naturlige skandinaviske og kontinentale basis. Vi ble tvunget til å kjøpe den kull vi var avhengig av i England, og i begge verdenskriger ble så vår avhengighet av disse påtvungne britiske kulleveranser brukt til å øve press, slik at vi lystret engelsk ordre. I kraft av dette press, måtte vår handelsflåte seile for britisk regning i en blodig krig, hvor vi ikke deltok, for urimelig lave frakter og på bekostning av tusener av norske sjøfolks liv. For det samme England hadde i kraft av sin folkeretsstridige krigføring på havet også gjort sivile sjøfolk til lovlig bytte for fienden.

Og vår avhengighet ble også brukt til å presse oss direkte med på Englands side i krigen. Vi ble i virkeligheten en britisk koloni, samtidig som for eksempel Irland løsgjorde seg fra det britiske åk og virkelig opptrådte som en nøytral makt.

Mowinkel gav klart uttrykk for dette i et stortingsmøte for lukkede dører 3. mai 1939, dengang selv våre norske stortingsmenn var klar over at nå forberedte England krigen mot Tyskland. Han sa bl. a.: «Under den forrige (legg merke til at dette ble sagt før annen verdenskrig brøt løs) verdenskrig ble det meget alvorlig i Storbritannia drøftet — Churchill forteller om det i sitt store verk om krigen — om man skulle angripe sentralmaktene i flanken i sør eller nord. Kom man til det resultat at man skulle angripe sentralmaktene i flanken i nord, så ble det ikke spurt det ringeste i den bok om man krenket Nordens nøytralitet eller ikke. Det ble fremholdt som en selvfølge, at da måtte Nordens nøytralitet krenkes av interesse for seiren over sentralmaktene.» Setter man her, istedenfor den smukke omskrivning «Norden», Norge, så er vel dette en ganske god karakteristikk både av første og annen verdenskrig. Når det gjelder den siste, så har dette vært overbevisende påvist i dette blad så ofte at vi ikke skal komme nærmere inn her på alle de utpressningsmidler som ble brukt, fra stopp i kulleveransen, blokade og demokratiske talemåter til utnyttelse av de herværende britiske agenter.

Når vi nå igjen nevner dette, som skikkelige mennesker naturligvis ikke bør, så er det fordi våre fiskeres livsinteresser i disse dage påny er blitt forrådt på det groveste på Englands bud. Der gikk vårt islandske broderfolk i spissen for

Dagbladet orienterer

Dagbladets sykelige tyskerhets er formelig komisk i sin gjennomførte konsekvens. Således leser vi at arbeidet på Brevikbroen er blitt forsinket fordi «det er gjort en feil ved bestillingen» slik at den tyske leverandør ikke har kunnet levere den riktige kabel. Til overskrift over meldingen om denne beklagelige norske lapsus setter Dagbladet følgende: «Tyskerne leverte feil kabel».

Ja, de fæle tyskerne!

I samme nummer belærer bladets utenrikspolitiske ekspert Ragnar Vold oss om hvor gyselig Goebbels var. Sin viten om dette henter han dels fra den bok av de to jøder som Aschehougs forlag har gitt ut på norsk og fra det store øyeblikk for 27 år siden, nærmere bestemt i 1933 da den selvsamme Ragnar Vold hørte ham tale i Lustgarten. Så mye sakkynndighet på en gang får en vel bøye seg for!

Ellers forteller den store utenrikspolitiker oss om Lustgarten at «her hørte man jubelbrølene, da Tyskland begynte sin krig i 1914.»

Ja, de fæle tyskerne! Og den vanskelige historien!

å bryte den britiske rovdrift på havet og proklamerte sin 12 mils fiskergrense. England satte makt bak piratvirksomheten, men islenderne gav seg ikke. Etter en langvarig kamp var de nå nådd så langt at England begynte å bli myk i knærne. De norske fiskere krevet av sin regjering at den skulle gå hen og gjøre likedan, og tvunget av dette krav, mannen da den norske regjering seg opp til å antyde at den også ville proklamere en 12-milsgrense. Men naturligvis kunne ikke vi gjøre dette uten å forhandle med vår engelske herre og mester. Resultatet foreligger nå. Fiskerne er prisgitt for britiske interesser. De stolte ord om en 12-milsgrense er blitt til en de facto 6-milsgrense, hvilket igjen er praktisk talt det samme som dagens 4-milsgrense. 12-milsgrensen skal vi komme tilbake til om 10 år, når all fisk langs norskekysten er utryddet av britiske trålere, som Jens Steffensen uttrykte det. Særdeles opplysende når det gjelder Norges «selvstendighet», er det at det bare er med England vi driver slike forhandlinger om norsk suverenitet i farvann som både Sovjetsamveldet, Kanada og andre land — foruten Island — forlengst hevder. Og nedslående er det at vi ikke bare ofrer norske interesser, men at vi også på denne måte faller vi brødre på Island i ryggen.

Deutsche Handelskammer in Norwegen

Fortsatt medlemsfortegnelse:

A/S Poulsen & Ragoczy, Leder- u. Håute-Agentur, Hausmannsgt. 6, Oslo.

Hans Poulsen & Søn, Margarinefabrik, Havnelageret, Oslo.

Robt. Prizelius & Co., Warenagentur u. Versicherung, postboks 164, Oslo.

Carl B. Prösch, Agentur, Import, Export, Kirkegt. 14/16/18, Oslo.

Aage Prydz, Gold- u. Silberwaren engros, Jernbanetorget 4 II, Oslo.

Olav Raagholt, Direktor von

A/S Den norske Konfektionær, Munkedamsvn. 79, Oslo.

Ditlev Ræder, Agenturschäft, postboks 16, Oslo.

Radium Electric A/S, Import elektromedizin. Apparate, Stortingsgt. 22, Oslo.

Raffineringsverket A/S, Nickel u. Kupferproduktion, Kristiansand S.

Niels Rand, Teppichgeschäft, Möbelstoffe, Møllergt. 6 Oslo.

Lars Ranes, Manufakturgeschäft, Alesund.

A/S Ranheims Papirfabrik, Ranheim.

Våken lærer på Hamar

Så har da en norsk lærer påny oppfunnet — om ikke kruttet, så iallfall et nytt anslag mot det norske nydemokrati. Denne gang heter han Einar B. Skattum og er fra Hamar.

Det begav seg at lærer Skattum, som en avkobling fra all hetesen i de autoriserte skolebøker, rotet i sin lille sønns lekekasse og der fant han et byggesett for modellfly, forært gutten av en som ikke er så bevandret udi den høyere pedagogikk. Det var en såkalt trokopimodell en skulle lage av settet, og modellen var en så tro kopi av et tysk jagerfly fra krigen, at det også hadde hakekorsmerket på halen. Lærer Skattum oppdaget dessuten, ifølge Dagbladets beskrivelse av denne uhyggelige hendelse, også solkorset «og merker som trolig skal angi tallet på nedskutte fly.»

Og lærer Skattum tenkte på hin berømmelige og patriotiske læreraksjon, og skred straks til handling. Først underrettet han Dagbladet om sin heroiske hensikt, på det at heller ikke reklamen og eventuelt avansement måtte utebli om han overlevet, og så skrev han til Kirkedepartementet og meldte fra om denne grufulle «nazipropaganda». Tiltross for at det vi her har skrevet er ment å skulle være morsomt, så gjengir vi like fullt litt av lærerens departementsskriv, det vil neppe falle utenfor rammen:

«Særlig vil jeg gjøre oppmerksom på innledningen i byggebeskrivelsen. Dette at barna skal «hygge seg» med å klistre hakekors på flyskrotten, ser for meg ut til å være en utsøkt propagandamanøver. At byggesettet lages i England gjør vel ikke forholdet bedre. Men jeg vil her avstå fra å forsøke på å trekke slutninger. Ut fra ovenstående ser jeg det som min plikt å be om at det ærede departement tar stilling til saken. Ærbødigst Einar B. Skattum.»

Vi henstiller også til departementet, i likhet med lærer Skattum på Hamar og Dagbladet i Oslo, å ta avstand fra lærerens leker. Han bør holde seg til de autoriserte lærebøker — samt naturligvis Dagbladet.

Dagbladets siste

Det utrettelige Dagbladet, som er mere jøde enn jødene selv, har laget en ny røverhistorie, som det så «beklager» i et følgende nummer. Den Norske Israelsmisjon forsøkte i sin troskyldighet å lage en prosemitisk utstilling i Trondheim. Hensikten var, som generalsekretæren uttrykker det, «å skape forståelse for og kjærlighet til det jødisk folk.» Men takken man fikk for dette smukke og påkrevde tiltak, var et grovt angrep i Dagbladet med beskyldninger om at den tora-rulle som ble utstillet var «stjålet av nazistene» i Polen og at dette var en grov helligbrøde mot jødene. Biskop Fjellbu, som åpnet utstillingen fikk også sin del av skyllebøtten. Nå opplyser Israelsmisjonen at tora-rullen på ingen måte var stjålet. Den hadde tilhørt en jødisk menighet i Polen, men denne hadde lenge før krigen solgt helligdommen sin for klingende mynt til en dansk vitenskapsmann, som hadde latt den gå videre til sin sønn, som nå var formann i Dansk Israelsmisjon. Han hadde utlånt den til det norske broderselskap. Men Dagbladet finner nok noen andre «nazister» som har gjort noe galt isteden!

men:

«Særlig vil jeg gjøre oppmerksom på innledningen i byggebeskrivelsen. Dette at barna skal «hygge seg» med å klistre hakekors på flyskrotten, ser for meg ut til å være en utsøkt propagandamanøver.

At byggesettet lages i England gjør vel ikke forholdet bedre. Men jeg vil her avstå fra å forsøke på å trekke slutninger. Ut fra ovenstående ser jeg det som min plikt å be om at det ærede departement tar stilling til saken. Ærbødigst Einar B. Skattum.»

Vi henstiller også til departementet, i likhet med lærer Skattum på Hamar og Dagbladet i Oslo, å ta avstand fra lærerens leker. Han bør holde seg til de autoriserte lærebøker — samt naturligvis Dagbladet.

«Bak kulisene»

Frankrikes sammenbrudd

Her tømmes papirkurven til minister Mandel. Han var meget nøye på at det ikke ble en papirbete igjen, men så ble det da også sagt at han som ung mann gjennomsnuste ministrenes papirkurver for å skaffe seg politiske våpen mot dem.

Panik på Quai d'Orsay

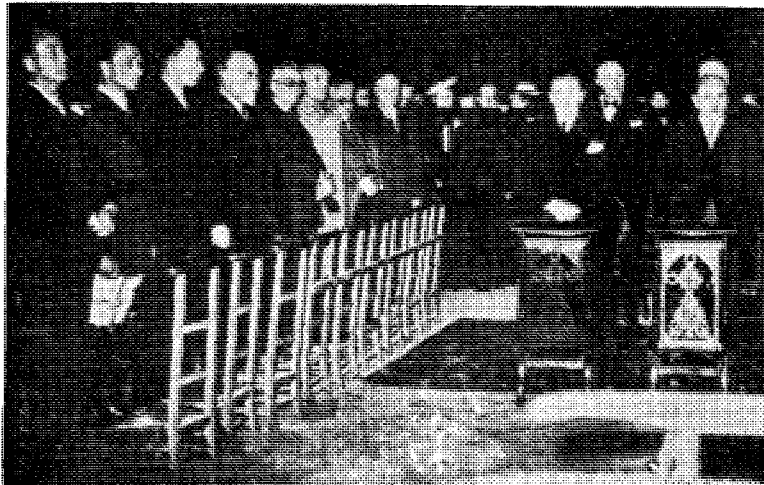
15. mai 1940. Dagene og nettene går, og etter de første tilfilsfulle dage blir pariserne grepet av skrekk: det lovpriste under med de hollandske oversvømmelser stanse ikke tyskerne, de belgiske festninger overgir seg — og så 15. mai hører en for første gang det forferdelige ord: Sedan — stedet hvor det annet keiserrike gikk under i 1870. Tyskerne skal allerede være i Sedan, stedet som er symbol på et fransk sammenbrudd. Og ville rykter iler gjennom byen: de franske panseravdelinger skal være slått ved Namur — — For de forferdede mennesker som hører dette, som hvisker det videre, stiger det frem en visjon av en helt ny sort slag: der har den tekniske tidsalders jernhyrer kjempet med hverandre — og de franske stridsvogner ble slått — — På gatene river folk de nettopp utkomne aviser ut av hendene på avisguttene. Det er siste nummer av «Oeuvre» og de leser: «Det er riktig at tyske motoriserte avdelinger har brutt gjennom våre linjer på to eller tre punkter og at de så har vendt seg mot vest. Det er en beklagelig episode, men heller ikke mere! Det har hverken strate-

gisk eller taktisk betydning. Det ville bare veie tungt hvis det skulle fremkalle panikk i de bakre områder. Den kjennsgjerning at enkelte motoriserte avdelinger støter frem, betyr på ingen måte at hele den tyske hær allerede er i anmarsj!»

Det blir atter aften, det blir atter natt. I utenriksdepartementets kontorer på Quai d'Orsay har embetsmenn og sekretærer fått beskjed om ikke å gå hjem, men å stå til disposisjon. Klokken fire morgen kommer det en ordre om å pakke sammen dokumentene — ministeriet skal forflyttes til et slott ved Loire. Det vil si: tyskerne kommer — — Et øyeblikk står sekretærene og stenografene som lammet — men så arbeider de feberaktig. De pakker dokumentmappene sammen i store bunter — imorgen tidlig skal bilene komme, og så blir alt lastet inn — bare hurtig, før tyskerne er der!

Klokken halv fem kommer en telefonbeskjed: «Ikke pakk noe, men brenn alt!» For Guds skyld, er det allerede så vidt at man ikke lenger kan komme undv? Og hva betyr dette at en skal

Forts. side 7

Bønnegudstjeneste for seier i Notre Dame i Paris — tilhøyrer Reynaud og Daladier, tilvenstre foran den amerikanske sendemann Bullit, som senere har skrevet en ufyselig bok om Hitler. Bildet er tatt 19. mai 1940.

Av F. H. KJELSTRUP's memoarer:

Kongo - landet som er på alles leber

Sort og hvit magi hos de innfødte II.

Vi avslutter nedenfor major Kjelstrups interessante beretning fra sin tjenstgjoring i Kassai-provinsen i Kongo. Også dagens FN-soldater beretter om de innfødtes overtro, som visst fremdeles er like levende som for femti år siden.

HVIT MAGI

Side om side med den sorte magi hadde man hvit magi, som gjerne ble utøvet i former som minnet om oldtidens «orakler». En av de viktigste oppgaver for disse var å utpeke den eller de skyldige i en ulykke som var anrettet, især når det etter de sortes mening var gjort ved et trolldommiddel. Råd og anvisninger samt svar på spørsmål kunne man få av oraklet, hvis henvendelsen var ledsaget av passende gaver.

En av mine intelligenteste sersjanter, Kaiba, oppsøkte meg en dag etter tjenestens slutt og oppfordret meg til å følge ham så skulle jeg få se bevis for de evner han hadde fortalt meg at sannsigerskene hadde, men som jeg ikke hadde villet tro på. Han førte meg til en troppsleir, hvor en stor skare var samlet om en åpen plass. Her lå det 3 kvinner som tilsynelatende sov men i ubekvemme, forvredne stillinger. I utkanten av plassen satt flere kvinner med ansiktene innsmurt med mel. En av dem — som øyensynlig var den fornemste, en av kvinneavdelingens capitaer — holdt en liten kvist i hånden. Jeg ble i alminnelighet hilst med stor oppmerksomhet av de sorte, men fant snart ut at jeg var å regne bare som tilskuer. Sjefen for troppsleiren satt i en flukstol inne på den åpne plass. Han var øyensynlig syk.

Kaiba forklarte at de 3 kvinner var falt overende like etter at «oraklet» var trått i virksomhet. Dermed var det bevis, hevdet han, at disse kvinner var skyldige i sersjantens sykdom. Jeg mente at de lot som de sov, og gikk frem og tok i en av dem og rystet henne litt. Hun var imidlertid tilsynelatende livløs og var kald og klam å føle på. Kaiba forklarte at de først ville komme til seg selv igjen på ordre fra kvinnen med kvisten, og at intet middel kunne få dem til å våkne.

Jeg stilte meg nå interessert inn i rekken av tilskuere og avvartet den videre utvikling.

Et øyeblikk etter pekte «ypperste-prestinnen» med kvisten på en av de liggende kvinner. Skjønt vedkommen de lå med ryggen imot henne og umulig kunne sett tegnet, begynte hun straks å gi tegn til liv. Etterhvert kom hun helt til seg selv, — så seg forstyrret om, og begynte straks å bedyre sin uskyldighet, da situasjonen gikk opp for henne. Likedan gikk det med de andre to.

Nå hadde jeg fått noe å spekulere på og takket Kaiba for orienteringen.

Noen tid senere holdtes atter orakel. Jeg fikk på forhånd beskjed, og sendte — under inntrykket av den første séance — en gave til «prestinnene», med forespørsel om de hadde noe av inte-

Den syke sersjant med familie.

resse å si meg. Denne gang ble imidlertid min våknende respekt gjort til skamme. «Oraklet»s beskjed gikk ut på at jeg måtte sørge for å la sette mat på den døde stasjonssjefs grav, hvis jeg ville vende levende tilbake til Europa. Den døde måtte spares for å gå til kjøkkenhaven om natten for å spise. Dette refererte seg til at det jevnlig i de siste netter var rykket opp store mengder grønnsaker i kjøkkenhaven.

Videre fikk jeg pålegg om å sørge for rydding av alléen til kirkegården, for at den døde kunne spasere tørrskodd om nettene.

Jeg ble ergerlig over denne lett gjennomskuelige beskjed, bl. a. fordi den inneholdt på-

legg som angikk ledelsen av arbeidet i stasjonen. Veien til kirkegården var avsides og lite brukt. Arbeidskreftene måtte konsentreres om plantningene i regnperioden, og veiryddingen utstå til heni-mot den tørre årstid. Hva kjøkkenhaven angår, hadde jeg min vel begrunnede mistanke om hvem det var som rykket opp grønnsakene. Havemannen var nemlig nylig straffet for en disiplinærforseelse.

Neste natt satte jeg vakt i kjøkkenhaven og knep hr. Urian.

Jeg bestemte meg nå til en passende innskriden overfor «oraklet»s medlemmer. Ved morgenoppstillingen stilte soldatenes koner ut for venstre fløy, ordnet i

arbeidskommandoer under sine «capitaer» Etter å ha overtatt kommandoen og utført morgeninspeksjonen, spurte jeg foran fronten hvem de «bantu na boanga» (trollkyndige) var som hadde sendt meg beskjed om rydding av veien til kirkegården den foregående dag.

Dette var en blodig fornærmelse, og det ble dyp og pinlig taushet. Jeg lot så eldste sersjant utpeke kvinnene, noe han motvillig gjorde, halvt apatisk. Det viste seg at samtlige var capitaer og såle-

Kvinnelige capitaer.

(Forts. side 7)

SIEGFRIED:

Den kommunistiske «sannheten om hakekorset»

Noen betraktninger
om filmen som i
18 kopier skal
oversvømme Norge

Vi supplerer filmen
med noen bilder

Efter en uhyggelig krig, som satte en strek over alle de fremskritt menneskeheten var nådd frem til når det gjelder sivilisert krigføring, er det naturligvis på sin plass å gjøre opp det triste regnskap når alt er over. Særlig viktig er det i en tid hvor en tankeløst dweler ved også i en eventuell kommende krig å gjøre det samme opp igjen. Forherligelsen av de folkerettstridige handlinger i Norge efter den betingelsesløse kapitulasjon, og de tanker nåværende norske ofiserer lufter på trykk i det tidligere velansette tidsskrift Norsk Militært Tidsskrift, taler forsåvidt sitt uhyggelige sprog.

En film om krigens — og da i første rekke den folkerettsstridige krigs redsler og

Kommunistbladet FRIHETEN skriver 27. september: «Den oppsiktsvekkende og rystende dokumentarfilmen «Sannheten om hakekorset», som skal ha sin offisielle Norges-premiere på en rekke kinoer rundt om i landet den 6. oktober, ble mandag ettermiddag vist på Scala kino i Oslo for rektorer, lektorer og medlemmer av elevrådene ved byens høyere skoler. Initiativet til densærlige forestillingen var tatt av krigsinvalidforbundet, og det ble senere holdt et kontaktmøte i presseklubbens lokaler for å drøfte hvordan man skal få flest mulig av elevene ved de høyere skoler til å se filmen. Man drøftet blant annet muligheten av å arrangere særlige ettermiddagsforestillinger for skoleelevene, blant annet som et ledd i historieundervisningen. Både fra rektor- og elevhold ble det vist stor interesse for saken, og spørsmålet vil bli gjenstand for nærmere diskusjon mellom de interesserte parter i tiden framover.»

De kommunistiske Rot-Front-avdelinger i Berlin går til an-
grip. Det var som motvekt mot disse Hitler dannet sine SA-av-
delinger.

grusomheter — er derfor alltid på sin plass når det gjelder å hindre at menneskeheten påny kaster seg ut i disse grufulle tilstander. Det finnes nok av materiale i

form av virkelig autentiske bilder og film, som viser hauger av lik, kvinner og barn meiet skånselsløst ned av de flyvende banditter. Den som ønsker redsler, kan få mere enn nok når de ser på de forkullede rester av de småbarn og kvinner i de tyske byer, som riktignok ikke ble gasset forholdsvis barmhjertig ihjel, men som ble brent levende tildøde, som løp gjennom de utbombede gater som brennende fosforfakler. Det var barn av, mødre av og hustruer til noen av de tyskere som kanskje fant utløsning for sin sorg og sitt hat ved egne grusomheter mot fiendens sivilbefolkning.

Hvem skal her fordele skyld og ansvar, menneskelighet og umenneskelighet? Kanskje «Friheten» eller Dagbladet eller norske lærere?

Det står også fast at det var Sovjetsamveldet som nektet å anerkjenne de regler for anstendig krigføring som andre stater hadde godtatt — deriblant Norge og Tyskland. Det står fast at det var sovjetrusserne som startet krigen med å myrde ned for fote hele kompanier av tyskere, som deres kamerater fant med bakkbundne hender og martret tildøde. Det er nok å vise til Panzermeyers beskrivelse av sitt første møte med denne russiske krig og med sine døde kamerater (bilagt fotografi).

Og det er når det gjelder en slik film om krigens redsler, og det som kanskje er enda verre: etterkrigstidens redsler, nok å vise til det som hendte de sårede tyskere og den tyske sivilbefolkning i et

antall av 18 millioner, i østområdene, med Prag i forreste linje i den lovløse tid som fulgte en lovløs krig. Folk og Land har bragt skildringer av dette fra folk som var vitne til det som hendte, med Olga v. Barényi i spissen.

De fleste av dette blads lesere har selv sett en liten prøve på urett og grusomhet, på mishandlinger og drepte kamerater. Vi har selv sett hvorledes såkalte menneskelige vesner reagerer under affekt, og delvis efter tilskynnelse av folk som selv holder sine hender pene og hvite uten blodflekker. Vi er i noen grad blitt herdet.

Men hvem skulle mere enn oss såkalte «nynazister» være interessert i at menneskene fikk virkelig syn for sin ondskap og sitt barbari? Men også sitt, det alminnelige barbari, og ikke bare det tyske.

Filmen «Mein Kampf», eller «Sannheten om hakekorset» som den heter her i landet, formodentlig for å under-

Mens folket led nød og 6,5 millioner var arbeidsløse, moret «det gode selskap» seg på restaurantene. I dag begynner dette gamle publikum som særpreger en undergangstid å fylle de tyske restauranter igjen.

streke at det ikke påny dreier seg om svindel, inneholder ganske riktig både gode og autentiske filmutdrag fra ukerevyer og lignende, opptatt i Det tredje rike før verdenskrigen. Det er faktisk med glede en ser igjen noe av dette som har vært tabu i så mange år nå — det er ikke engang svindlet med stemmene til Tysklands ledende menn i denne periode. På dette punkt er det altså intet iveien med denne «dokumentarfilm». Men tendensen er klar og kommentarene er klart tendensiøse og alle

Forts. side 6

Dette forteller ingen redselsfilmer om: liket av en bakkbund og myrdet polsk offiser fra massegraven ved Katyn som de røde hadde efterlatt seg da tyskerne rykket inn.

Heller ikke dette har noen interesse: under ruinene av de tyske boligkvarterer som de allierte bombet sønder og sammen med sprengstoff og brennende fosfor, kvinner og barn, syke og gamle. England avviste Hitlers utallige forsøk på å gjøre luftkrigen humanere.

«SANNHETEN OM HAKEKORSET»

(Forts. fra side 5).

de virkelige autentiske opp- tak har bare den eneste hensikt å gjøre også den siste tredjeparten med alle lik- haugene og alle redslene tro- ende. For ordens skyld tilfø- es at når det gjelder kom- mentarene og eventuell be- klipning av filmen, så bygger vi helt på den tyske versjon av den film som den tysk- svensk-jødiske regissør har laget istand.

*

Ut fra disse betraktninger, er filmen som nå skal vises for nordmenn rundt omkring på kinoene — den er bestilt av de vise kinobestyrere i hele 18 kopier — grov svin- del. Det er en enøyet film, som skjuler den ene parts forbrytelser og forsterker og forfalsker den annen parts.

Vi har sett og hørt nok om disse svindelforetagender tid- ligere. Vi har i dette blad av- dekket svindlen omkring bo- ken «Dødens drabanter» og andre nydelige etterkrigs- produkter, og når det gjelder norsk historie har vi på egen kropp og sjel fått føle løgnen og svindelen. Man fører ikke så lett oss bak lyset. Vi min- nes også den lille historie som en av våre gamle tyske venner fortalte oss for noen år siden om de allierte seir- herrers konsentrasjonsleir- propaganda. Hans lille sønn studerte et slikt bilde av en veldig likhaug «fra konsen- trasjonsleirene» i en av de lisensierte aviser og ropte iv- rig på sin mor. «Der står jeg», sa han lykkelig og pe- ke på en gutt blant de ryste- de tilskuere. For bildet var av en haug lik i den utbom- bede flyktningeby Dresden!

Vi ser også med den ytter- ste vemmelse på disse hyk- lerne rundt omkring i avise- ne som savler av gru og med- ynk over det filmen «Sann- heten om hakekorset» for- teller tilskuerne, men som på neste side roper hurra for de norske folkerettsstridige sabotører som brøt krigens lover, som satte kvinner og barns og andre sivile borge- res liv på spill, og benyttet sykehus og hjelpeløse pasi- enter i sin britiske krig etter kapitulasjonen. Det må vel f. eks. bare ha vært et hell som gjorde at en ikke fikk nye redselsbilder fra «tysker- nes grusomheter» når helten i den vakre film «Omringet» «skjøt seg ut av Kvinnekl- nikken». Eller forutsetter man kanskje når alt kommer til alt at tyskerne ikke var bar- barer, men ville skåne disse norske kvinner og barn som sabotørene skjøv foran seg?

*

Vel, dette var noen rent alminnelige betraktninger om den enøyet film som nå

Slike bilder ser en ikke i filmen «Sannheten om hakekor- set». Det viser det syn som møtte Panzermeyers avdeling da han etter en noenlunde sivilisert krig på Balkan ble satt inn mot de røde. Et helt kompani tyske soldater bakbunnet og myrdet ned for fote.

skal forlyste det norske folk og skape ny hets mot den NATO-partner som alle disse hetsere i første rekke er så uhyre avhengige av. Og så kanskje en og annen av de halvblinde tenker litt etter, og lurar på hvem det er som kan ha interesse av en slik film. Og skjønner de frem- deles ingenting, så kanskje det kunne være en liten pe- kepinn dette at alle disse ~~bydnes~~ «etterlatte memoar- rer» og «etterlatte filmer og fotografialbumer» evig og alltid blir funnet på den an- nen side av jernteppet. For pussig nok viser det seg all- tid at det ikke foregikk så mye annet på denne side av dette teppet, hvor en kan kontrollere påstandene, enn det som foregår i en hvilken- somhelst av de uhyggelige straffeleire i alle land, mens alt annet har foregått der hvor det ikke lar seg kontrol- lere, der hvor NATO's røde motstandere holder til. Når vi snakker om disse kjenns- gjerninger, så sikter vi na- turligvis ikke til publikasjo- ner av arten Dagbladet, som til og med har oppdaget gass- kamre i Sachsenhausen, hvor hundrevis av norske fanger intet slikt har sett, og hvor den amerikanske arméjur- ist, som var satt til å un- dersøke disse leire, forsikrer at det intet slikt fantes.

*

Men, rent bortsett herfra, så er det andre ting å peke på ved denne film, som den kommunistiske verden meget smart har fått prasket på den åndsvake vestlige verden via den tyske jøde i Sverige. For å holde oss til originaltitlen, så er filmen «Mein Kampf» en film som helt ensidig lan- serer den kommunistiske hi- storieskrivning, som innre- ter seg, ikke etter sannheten og kjennsgjerningene, men etter den kommunistiske målsetting. La oss nevne en- kelte ting:

Mens en tier om årsakene til den første verdenskrig, så får en høre at kommunisten Karl Liebknecht ikke bare

var «den edle arbeidervenn», men kommentatoren (jeg re- fererer til den tyske utgave av filmen) betegner ham til og med som «den eneste som under krigen stemte for fred»! Ellers er jo diskrimi- neringen av feltmarskal v. Hindenburg og hans forhold i slaget ved Tannenberg smukt overensstemmende med den kommunistiske tese. Slik som i den renkommu- nistiske østsonofilm «Du und mancher Kamerad» fremstil- les også den sosialdemokrat- iske Fritz Ebert, som fikk slått ned kommunistopp- ret, som en forræder mot arbeiderklassen, selvom en her er forsiktigere med vir- kemidlene.

Den kommunistiske Rot- Front-organisasjon i Tysk- land før Hitler blir i filmen fremstillet som en slags for- svarsorganisasjon mot SA, som kom istand etter at Hitlers brune avdelinger åre- vis hadde terrorisert gatene! Selv her i dette tilbakelig- gende land, som svaler så lystig i enhver propaganda- vind, vet en at det var nøy- aktig det omvendte som var tilfellet. Det var SA som var forsvarsorganisasjonen mot Rot-Frontavdelingene, og når alt kommer til alt så var og- så hele nasjonalsosialismen forsvarsorganisasjonen mot den kommunisme som holdt på å tvinge Tyskland i kne. Blant filmens helter fra den- gang ser en foruten «den edle» Ernst Thälmann også den senere østsonepresident og forræder fra krigens tid Wilhelm Pieck — påny en parallell med den nevnte øst- sonefilm.

*

Om Hitler fortelles det at han ble finansiert av «tung- industrien». At denne «tung- industri» også understøttet en rekke andre tyske partier og at den alt overveiende del av finansieringen av Hitlers parti var selvfinansiering, forties naturligvis.

Betegnende for filmens hensikt er at det snakkes om 3 millioner arbeidsløse i Tyskland i 1930 istedenfor

om de 6,5 millioner fra 1932 like før Hitler overtok. «Gjennom intriger av kon- servative kretser og av tung- industrien» (påny de tyske filmkommentarer) kom Hit- ler altså til makten — og be- gynte naturligvis straks ter- roren. Det var jo som bekjent det nasjonalsosialismen gikk ut på etter de nydemokratis- ke dogmer. Stikk i strid med erklæringene fra Dimitroff, denne menneskevennlige bul- garslakter, blir det i filmen utgitt som en kjennsgjerning at det var Göring som tente på Riksdagen! (Jfr. ellers den urokkelige dokumenta- sjon i «Der Spiegel») Og når det gjelder Hitlers bokbål, så består martyrforfatterne ute- lukkende av kommunister el- ler kommunist sympatisører med Karl Marx og Bert Brecht i spissen. Når det gjel- der SA-menneskes boikott av jødiske forretninger — som er et yndet bilde fra norske avisers forhåndsreklame for filmen — så nevnes det selv- sagt ikke at foranledningen til denne boikott var den av jødene proklamerte eksport- boikott av tyske varer. At Hitler sluttet sin ikke-an- grepsavtale med Polen «for- di han ikke følte seg sterk nok og dermed drev en kille inn i det franske allianse- system», er en kommunistisk tese.

Med hensyn til den span- ske borgerkrig, så «reiste Franco seg (naturligvis) mot den lovlige (røde) regjer- ing». Det tales naturligvis også bare om innblanding av de krigslystne fascistiske stater Italia og Tyskland. Stalins forutgående innblan- ding forties helt. Bildene fra borgerkrigen er utelukkende fra rød side.

Østerrikes Anschluss, som landet forgjeves hadde for- søkt å oppnå helt siden før- ste verdenskrig, var naturlig- vis en forbrytelse og filmen forsøker å gi det samme inn- trykk når det gjelder Sudet- enland, som selv de allierte på forhånd ikke bestred tyskernes rett til.

*

Når det gjelder annen ver- denskrig, så overfalt natu- ligvis Hitler Polen uten grunn. Grusomheter og urett finnes som bekjent bare på tysk side. De tyske tropper fører da i filmen også nesten utelukkende krig mot kvin- ner og barn (Slik som vi nordmenn jo så at de gjorde her i Norge også!) og de sei- rer bare på grunn av sin overlegne teknikk. «Hitler overfalt (naturligvis, selvom det er stikk i strid med de historiske kjennsgjerninger) Norge, Danmark, Holland, Belgia og Frankrike» — alt sammen av ren og skjær krigslyst!

Filmens tyngdepunkt lig- ger ellers, naturligvis når en tenker på dens tendens, på Polen og Sovjetsamveldet «som eksemplariske eksem- pler på tysk okkupasjons- politikk». Kan noen virkelig tro at dette er et tilfelle og ikke en hensikt? For det svarer så uhyre godt til hele fremstillingen av krigen: England og Amerika fører jo praktisk talt ingen krig. Sov- jetsamveldet vant den så å si alene. Ikke ett ord om den amerikanske våpenhjelp, ik- ke ett ord om de allierte bom- beangrep mot de tyske byer (Skylden for bombekrigen mot sivile ligger naturligvis hos den Hitler som gjennom år og gang på gang forsøkte å få England med på en av- tale, og trass i de britiske etterkrigserkjennelser).

*

I samme retning virker da også den urimelige under- strekning av de grufulle hen- delser, når de da ikke ram- met tyskerne, i denne ville krig på østfronten, hvor ef- terhvert intet var hellig. Be- tegnende er det ellers at en her i norske aviser stadig of- fentliggjør bilder av «tys- kernes angrep på ghettoen i Warszawa», men glemmer å fortelle at det var denne ghettos befolkning selv som med tiltuskede og nedkaste- de våpen i hånd gikk til an- grep på tyskerne og de tyske forbindelseslinjer, forøvrig — som når det gjaldt galska- per i Norge — opphisset av «stemmen fra London». Hen- sikten med å fremstille all denne gru i østområdene er, bortsett fra at en der ikke kan kontrollere beretninge- ne, at den røde hærs rolle som de edle befriere skal kunne understrekes.

Det nevnes naturligvis ikke et ord om den folkerettstri- dige og grusomme partisan- krig som Stalin proklamerte 22. juni 1941 (og som man etter beste evne fulgte her i landet også — jevnfør bl. a. filmen «Omringet»), ikke et ord om de rødes kampmeto- der og målsetting, intet om de tyske forrædere som kon- spirerte med motstanderne i øst og vest.

Og den konklusjon kom- munistene i øst ønsker truk- ket er naturligvis denne: Hvorledes kan man i dag på- ny våge å gi dette forbryter- folk våpen ihende?!

Og vær sikker: Den kon- klusjonen kommer også alle de begavede NATO-tilhenge-

Bergs Assuransesbyrå

ALT I FORSIKRING

Arbiensgt. 1 — 44 49 94

Russerne ville gi —

(Forts. fra s. 1).

lin sine ordrer. Det dreiet seg om et skriftlig direktiv fra Kreml, som ble overlevert til det politiske byrå av den nye sovjetiske overkommisær V. S. Semjonov. Den øverstkommanderende for sovjettroppene V. I. Tsjuikov fikk avskjed og ble erstattet med A. A. Gretsikov. Semjonov forklarte for tyskerne at kontakten mellom Malenkov og Churchill utviklet seg i positiv retning og at det snart var å vente firemaktsforhandlinger om Tyskland. Det østtyske politiske byrå fikk en ukes frist på seg til å revidere sin linje. Det viktigste punkt gjaldt å tilbakelasse vedtaket om «Sosialismens oppbygging», som hadde vært hovedpunktet ved partikongressen i juli 1952.

Rudolf Herrnstadt, på den tid varamann til det politiske byrå og sjefredaktør for partiets hovedorgan «Neues Deutschland», fikk i oppdrag å utarbeide forslag til nytt politisk byrå, centralkomite og centralkommiteens sekretariat, altså de avgjørende maktposisjoner i den kommunistiske stat. Dette anså man var et tegn på at Ulbricht skulle avsettes ved det forestående plenarmøte og ny partileder utsees. Noen ledende østtyske kommuniste bedømte situasjonen slik:

Av egne grunner mente Malenkov og Lavrenti Beria (den daværende, senere likviderte G.P.U.-sjef) at den beste måte til å befeste den makt de hadde arvet fra Stalin var en hurtig innenrikspolitisk opptining og et stort utenrikspolitisk resultat, som skulle overbevise sovjetbefolkningen om at tidene ikke bare skulle bli bedre, men at de også skulle fortsette å være bedre. Den fremgang de søkte var en overenskomst med Storbritannia og USA av en slik art at den straks skulle lede til internasjonal avspenning. For å oppnå en slik overenskomst var de rede til å oppgi Øst-Tyskland. Gjennom sin ordre til omlegning av det østtyske regimes politiske linje, ville de gi Vesten bevis for at de var rede til alvor-

re i dette land til å være med på, selvom det skjer ufrivillig fordi de er fanget inn den egne gamle propaganda som det ikke er mulig å komme ut av igjen. Og kanskje ikke minst fordi de som styrer verden ikke ønsker at denne gamle krigspropagandaen skal kastes overbord.

Derfor får vi heller aldri noen film om krigsskylden og krigsforbrytelsene på begge sider. Derfor får vi aldri se eller høre sannheten.

Siegfried.

lige forhandlinger for på denne vei å få istand en firemaktskonferanse.

I Øst-Berlin ventet man at det etter disse planlagte skritt ville følge et program for den tyske gjenforening og for et nytt alltysk sosialistisk parti. Man hadde følelsen av at Moskva ikke var så særlig interessert i hvorhen den nye linje til syvende og sist ville føre, men mere av at den ble gjennomført ordentlig og uten eksplosjoner. For i siste tilfelle ville sovjetherrene bli stilt overfor et sviende internasjonalt nederlag istedenfor en internasjonal avspenning.

11. juni offentliggjorde det østtyske politiske byrå et kommunike, som i tørre ordelag tilkjennegav den nye kurs. Bortsett fra et eneste, inneholdt det faktisk samtlige de punkter som Moskvas direktiv krevet, men uten noen slags forklaring. Det punkt som betegnende nok ikke var med var tilbakelallelsen av målet for «Sosialismens oppbygging». Intet ble bekjentgjort om det ventede møte i centralkomiteen hvor alt det nye skulle diskuteres og de nye partiledere utnevnes.

Ulbricht, som ikke var i den stilling at han kunne vise direktivet fra Moskva tilbake, hadde åpenbart fått en åndepause med rett til å gjennomføre det bare i stillhet for å unngå en åpen erklæring som kunne lede til opprør.

Moskva sørget imidlertid for at Ulbrichts hemmelighetskremer ikke helt kunne hindre den offentlige informasjon. Det var et uvanlig sjakktrekk at den sovjetiske okkupasjonsavisen «Tägliche Rundschau» 13. juni publiserte en alminnelig kommentar til de hendelser som de østtyske aviser omtalte uten noen slags kommentarer. I forsøket på å servere Vesten denne sak så direkte som mulig uten på forhånd i altfor stor grad å skade den sovjetrussiske forhandlingsposisjon forklarte «Tägliche Rundschau»: «Disse vedtak (det vil si de som angav den nye kurs) har stor internasjonal betydning. De tar sikte på det store mål med gjenforeningen av det tyske folk i en fellestysk nasjonalstat.»

Bortsett fra de innerste partikretser visste ingen i Øst-Tyskland hva som egentlig hendte, men det lå opprør i luften. Det ble vedtatt gjennom kringkastingen å meddele avskaffelsen av de forhøyede arbeidsnormer, men stadig uten enhver forklaring om «den nye kursen» Neste dag vet hele Øst-Tyskland om demonstrasjonen i

KONGO

(Forts. fra s. 4).

des fritatt for personlig arbeidsplikt.

Jeg ga ordre om at de skulle utstyres med spadehaker og rydde veien til kirkegården. Avdelingen ble så sendt ut til ekseris og de øvrige til sine arbeidsopdrag.

Da jeg vendte tilbake til mitt hus, fant jeg min boy stående med et mismodig uttrykk i ansiktet. «De kommer til å hevne seg på Deg» sa han, «kanskje de dreper Deg med boanga». Jeg lo av hans engstelse og gikk avsted på min inspeksjonsrunde, hvorunder jeg en stund tok meg av instruksjonen på eksererplassen, — så på de arbeider som ble utført i stasjonen og instruerte de forskjellige arbeidsledere. På tilbakeveien til kontoret passerte jeg i nærheten av veien til kirkegården, og det falt meg inn å gå bort om denne for å se på de «hellige» capitaers rydningsarbeide. Jeg fant dem gående på linje ved siden av hinannen under arbeide i retning av kirkegården, ca. 50 å 60 m. bortenfor det sted hvor jeg kom inn på veien. De hadde ryggen til meg og kunne hverken ha hørt eller sett meg komme, da jeg beveget meg lydløst på bløt sandbund i skjul av banaplatning langs veien. Jeg ble derfor temmelig overrasket ved å se at samtlige spontant — som på kommando — vendte seg for å se på meg.

I samme øyeblikk følte jeg en svimmelhet som jeg skjønte var forløper for et feberanfall. Jeg gikk raskt tilbake til stasjonen for å ta forebyggende behandling, ergerlig over det uheldige sammentreff, vel vitende at de innfødte nå ville ta dette til inntekt for sin tro på de «helliges» magiske krefter. Jeg tok antipyrin for å hemme temperaturstigningen, drakk varm the for å få transpirasjonen i gang og gikk tilsengs innpakket i ulltepper, for så å ta kinin så snart transpirasjonen begynte. Samtidig målte jeg og tegnet inn temperaturen i en feberkurve. Den ga imidlertid ikke noe kjent sykdomsbillede. Det karakteristiske ved den var en plutselig stigning til høy feber, for så etter et par dagers forløp like plutselig å falle igjen. Hadde jeg ikke tatt den forebyggende behandling var jeg sannsynligvis strøket med.

Som det var, «svømmet»

Berlin og man reiser seg for å kreve fri valg og regimets avsettelse. De sovjetiske tropper ble tilkallt for å slå ned folkereisningen 17. juni 1953.

BAK KULISSENE:

(Forts. fra s. 4).

brenne alt — vi kan da ikke sette fyr på hele huset! Straks derefter en ny ordre: alle dokumenter etter 1935 skal brennes —

Alle de papirer, brever og dokumenter som en har passet så godt på i alle disse år blir nå bragt ut i haven mellom huset og Seinen, og snart flammer ilden opp. Marinesoldater som er sendt over fra marineministeriet sørger for at papirene også virkelig blir fortært av flammene. De ansatte som er halvdøde av tretthet, dekket med støv, sletter bunt etter bunt ned, men så blir det for besværlig og de begynner å kaste buntene ut av vinduene og ned i haven. Snart blir dette også for vanskelig og de brenner papirene på stedet, i rummene. Røken siger ut av vinduene og langsomt nedover Seinekaien i morgenluftningen. Således brenner alle de hemmelige traktater, de hemmelige beretninger, skrivelser og telegrammer fra sendemenn i alle verdens hovedsteder. Der brenner papirene i det blekrosa omslag, som nøyaktig regner opp de fly som ble levert til det røde Spania, her brenner de megetsigende optegnelser om journalister i Paris og Brüssel og hvilke beløp de har fått av utenriksdepartementet. Alle disse enkeltheter fortalte en embetsmann senere i avisen.

Det var på nære nippen at en også brente en tykk bunt med pengesedler, men en attaché tar den hurtig til seg i siste liten. Der brennes protokoller over hemmelige møter i det øverste krigsråd og i krigskomiteen med ministerens håndskrevne bemerkninger. En av skrivemaskindamene, en god gammel sjel som har arbeidet i ministeriet i 22 år og selv har skrevet de hemmelige papirer, og som har måttet avlegge ed på ikke å røpe et ord av hva hun hørte, så eller leste, kan ikke bringe det over sitt hjerte å kaste disse dyrebare papirer ut av vinduet. Hun traverser trapp opp og trapp ned

jeg i noen tid, og syntes at det var velgjørende deilig å gli fra plikter, mas og ansvar over i det fredelige Nirvana.

Så «kom jeg meg igjen» og var en erfaring rikere i retning av mystikk og overtro. Jeg har i hvert fall senere, tross min reaksjon imot «overtroen», ikke helt kunnet frigjøre meg for følelsen av at det virkelig bak denne hendelse skjulte seg mystiske evner og krefter. Enkelte sorte har øyensynlig utviklet magiske evner i høyere grad enn mulig for europeere, som under kampen for tilværelsen i maskinenes tidsalder bruker sin dynamiske vitalitet til utvikling vesentlig i intellektuell og teknisk retning.

og bærer dem forsiktig bort til varmen mens tårene renner ned over kinnene på henne: «Toogtyve år», hulker hun, «toogtyve år og så nå alt på bålet —».

Nå er utenriksdepartementets generalsekretær, herr Alexis Léger kommet og overvåker brenningen. Det er han som har størst interesse av at sporene av disse siste år forsvinner —, for ministrene kom og gikk, men han ble, og det var han som styrte kursen med usynlig hånd i den utenrikspolitikk som nå har ført til skibbrudd. Klokken blir fem om eftermiddagen, da kommer utenriksminister Reynaud, og det varer ikke lenge, så ser mennene som passer bålet nede i haven Churchill stående ved siden av Reynaud i det åpne vindu. Han er nå britisk premierminister. Reynaud skriker opp, han roper til noen embetsmenn — nå forstår folkene der nede hans nesten skrikende stemme: «Hvem har gitt ordre til dette vanvidd? Stans! Stans! Slukk ilden! Redd det som ennå kan reddes!»

«Ordre er ordre», sier marine-soldatene likeglad, de slukker ilden og trekker de halvt forkullede papirer ut av den kvelende røk, slik at en kan bringe kostbarhetene ovenpå igjen. En av embetsmennene kom nettopp ned med en ny bunt. Nå må han snu, og bannende går han opp trappene igjen med sin last. Ovenpå tar en attaché imot for å ha oppsyn med arkiveringen av de papirer som er reddet fra flammene. «Herregud», roper han plutselig og holder en omhyggelig innpakket, ombundet og forseglet pakke i hånden, «der hadde De på nære nippen brent Versailles-traktaten!»

Embetsmannen hadde i sin forvirring ikke lenger holdt seg til ordren om 1935 som termin — han hadde grepet hva han fikk fatt i — Men hele brenningen var ellers overhodet omsonst — for de mest interessante papirer fant tyskerne som gjennomslag i militærtoget ved La Charrité ved Loire.

GRUNN TIL OPPHISSELSE

I huset Rue Victor-Massé nr. 9, i redaksjonen av dagsavisen «Le Populaire», som det sosialdemokratiske parti eier, er det stor opphisselse. Bladets politiske leder og partiets formann Léon Blum har kalt sine medarbeidere sammen — det haster meget, og herrene kommer ilende i største hast til værelset. Nye meldinger fra fronten? Nye katastrofer? Er tyskerne kommet nærmere igjen?

«— Kamerater», sier Léon Blum, «det dreier seg om Gamelins nye dagsordre!» Og han leser opp: «Fedrelandets skjebne, våre forbundsfellers, hele verdens, avhenger av utfallet av det slag som er igang nå. Engelske,

Forts. s. 8

Da tyskerne kapitulerte —

(Forts. fra s. 1)

Særmeldingen kom kl. 15.15 i form av en tysk kapitulasjonserklæring. Vår hjemmelsmann fortsetter: Kapitulasjonserklæringen måtte av de tilstedeværende oppfattes som nårsomhelst også å gjelde det okkuperte Norge. Stemningen på kontoret var noe trykket og jeg spurte Sauer om han ikke kunne by på et glass konjakk som et lyspunkt i alt det bedrøvelige, og da kanskje spesielt for de to tilstedeværende tyske damer som satt og gråt over den skjebne som var overgått deres fedreland. Dertil svarte den disiplinerte kaptein Sauer at isåfall fikk vi be om sjefens tillatelse først. Selv ikke nu ville han ta seg selv tilrette.

Jeg bad ham da å skaffe telefonforbindelse med Rediess på Skaugum. Wehrmachtsnettets var ennå ubrudd.

Sauer ringte opp til Skaugum og fikk tale med sin sjef som ga tillatelse til å åpne skapet. Etterpå tålte vår hjemmelsmann selv i telefonen med Rediess, og spurte om han ikke kunne komme ned på kontoret.

Rediess svarte at det ikke lenger lot seg gjøre. Han sa videre at dette er siste gang vi snakker med hverandre. Han ba hilse til alle tilstedeværende og si at for ham var krigen tapt og at det for ham ikke var noen vei tilbake. Han tok nu farvel med oss.

Hans ord overbeviste meg om at han med rolig sinn hadde tatt farvel med livet.

Til det siste hersket orden: Rediess hadde bedt om i telefonen at billedene av hans kone og barn skulle fjernes fra skrivebordet. En av kontordamene tok da fotografiene, men sølvrammene stod igjen! Vi drakk nu noen glass konjakk sammen og jeg antok at vi alle begynte å tenke på hvordan vi nu skulle forholde oss.

*

Plutselig sa Rk. Terbovens flyver, som var en kold og krigserfaren type, at han aktet, samme eftermiddag å fly til Spania. Jeg spurte hvordan han hadde tenkt å komme dit — over fiendtlig område hele veien. Han svarte at han hadde fått beskjed av Terboven at denne ikke trengte flyet, og at piloten kunne bruke det selv. Flyveren sa at han ville bruke det til å komme bort fra kapitulert område, for å nå et sted hvor han kunne føle seg tryggere. Han hadde anledning til å ta med to passasjerer. Han tilbød meg å bli med, hvis jeg hadde lyst. — Jeg kastet frem min tvil om han kunne komme helskinnet frem gjennom utelukende alliert luftrum.

Men slike betenkeligheter hadde denne erfarne kampflyver og Ritterkreuzträger ikke — åpenbart. Han mente at det skulle gå fint, men at hvert minutt var kostbart nu. Det hastet med å komme avsted. Han visste ikke hvor lenge Fornebo ville være i takt.

For å overveie tilbudet gikk jeg litt fra selskapet og bort mot et av vinduene ut mot K.N.A.-hotellet på den annen side av gaten. Rediess' privatkontor befant seg i Oslo Handelsgymnasium i 2-3 etasje. Oppe i et av K.N.A.s vinduer øynet jeg straks 2 tyske offiserer. Jeg syntes i den ene å kjenne igjen den belgiske Rexistfører Leon Degrelle. Jeg vinket over til ham og han gestikulerte tilbake, eller omvendt. En slik detalj kan glemmes etter så mange år, men gangen i hendelsesforløpet husker jeg: Etter kort tid trådte Degrelle med sin adjutant inn der hvor vi var.

Degrelle hørte nu mitt svar på tilbudet fra Terbovens flyver: Jeg hadde bestemt meg for å bli i Norge. — Degrelle grep nu straks sjansen til å være med, og en stund etter forlot han oss sammen med flyveren med kurs for Fornebo, som ennå var uberørt av kapitulasjonen.

Kort tid etter leste jeg i «Oslo-pressen» eller hva nu overgangsavisen het — at flyet hadde landet i San Sebastian på nordsiden av Spania.

Hva det hendte på Skaugum

Senere på eftermiddagen, mens vi fremdeles befant oss på Rediess's kontor — kom fra Skaugum en av Rediess's adjutanter Obersturmführer Bartel.

Bartel fortalte oss da hvordan Rk. Terboven og hans politisjef Rediess nettopp hadde forlatt dette liv:

Rk. Terboven var en mann som til enhver tid visste hva han ville. Han var fylt av en iskold beslutsomhet. Kapitulere eller å ha samkvem med kapitulanter ville han ikke! Hans beslutning 8. mai 1945 var klar: Øyeblikkelig å gjøre ende på sitt liv. —

Terboven hadde bestemt at han ville sprengte seg selv i luften sammen med Rediess i bunkeren på Skaugum. Rediess ville på sin side ikke være med på denne død helt forbundet med Terboven. Han ville dø for seg selv. Under okkupasjonen hadde det vært vanskelig for Rediess evig og alltid å skulle være sammen med Terboven. Derfor hadde han ofte undradd seg samværet med de forskjelligste påskudd.

Bartel fortalte oss at Obergruppenführer Wilhelm

RENSLIGE NORGE

Norske aviser har vært svært opptatt med å fortelle sine lesere om hvorledes utenlandske politikere med galt fortegn beriket seg selv i kraft av de ærefulle tillits-hverv de innehadde med eller uten folkets vilje. Her i landet er det naturligvis ikke slik korrupsjon tilstede. Etter de siste endringer i loven om Statens Pensjonskasse er topp-pensjonen for alminnelige dødelige i denne kasse 23.520 kroner etter 30 års tjeneste. Men det er naturligvis unntagelser: statsråder kommer etter 6 års virke opp i den vakre pensjon av 30.000 kroner! Det er dette som er sosialisme i praksis. Samt naturligvis Trygve Lie, den trauste arbeiderfører.

*

NOK EN ANTISEMITT

Nå er den arme presidentkandidat Nixon også blitt antisemitt. Det er jødene som beskylder ham for det — i motsetning til hva de sier om demokratenes Kennedy, som de gir sin hele og fulle støtte — og grunnen er hans opp-treden i den i sin tid sensasjonelle spionsak mot kommunisten m.m. Alger Hiss, Roosevelts rådgiver i Jalta.

*

NÆSTE MANN TIL BARBERING

Efter at israelerne — ifølge egne opplysninger — har avlivet minst én feilaktig Eichmann, én Martin Bormann (ekspedert av en jødisk lege i Buenos Aires efter ordre av jødiske overordnede) og kidnappet nok en Eichmann, har de nå gjennom den jødisk-dirigerte regjering i Ar-

Rediess hadde gått opp på sitt værelse på Skaugum og der skutt seg med sin tjenestepistol. Som svar på Terbovens forslag om fellesdød i bunkeren, hadde Rediess etterlatt seg en seddel: «Dette kan jeg ikke være med på, Reichskommissar.»

Terboven befalte så Rediess's lik bragt ned i bunkeren. Her var alle forberedelser truffet.

Selv utstyrte Terboven seg med en bok, en flaske konjakk og gikk rolig ned i bunkeren hvor han satte seg på en kiste full av sprengstoff. Derpå tendte han på en lunte med 5 minutters brennetid, hva han på forhånd selv hadde forordnet. I disse minutter fordypet han seg i boken og drakk av konjakken.

Eksplosjonen var så noe nær total. Det var særdeles lite igjen til museet.

gentina og dens innenriksminister Vitolo, latt arrestere nok en Bormann - trodde man da. Antagelig er denne helt uvedkommende tysker, som kom til Argentina lenge før verdenskrigen, glad han kom bak gitteret istedenfor å bli avlivet straks uten ytterligere formaliteter. Men nå løper naturligvis alle mannfolk med barter rundt og er redd for å bli satt fast eller avlivet som Adolf Hitler.

*

TILBAKELIGGENDE EGYPT

Østsonefilmen «Alarm i Sirkus», som er en propagandafilm rettet mot Vest-Berlin, er blitt forbudt av filmmyndighetene i Kairo. Kan-ske produsentene burde prøve seg i Norge hvor ingen slags hets av denne art blir forbudt. Det våger man ikke av frykt for at det patriotiske Dagbladet og likesinnede skal kalle sensorene for upatriotiske nynazister.

*

HANDGRIPELIG SORG

Den gamle kommunistemigrant Pieck som ble president i Sovjets tyske satellitstat, avgikk som kjent ved døden for kort tid siden. Sorgen er stor på rette sted, hvilket vil fremgå av følgende notis i østsoneavisen «Volksstimme»: «Til våre lesere! Vi ber om forståelse for at vår fortsettelsesroman ikke trykkes i de dage da det er statssorg for vår president Wilhelm Pieck. Redaksjonen.»

*

NYDEMOKRATISK RETTSVESEN

Rettsaken mot endel vaktmenn i Sachsenhausen synes ikke å avløpe så interessant som oppslaget tydet på. Det er iallfall merkelig taust i avisene, men imellom må jo Dagbladets geskjeftige Bonn-korrespondent spytte litt i hetsgryten. Dessverre for hans oppdragsgivere er hans opplysninger fra rettsaken temmelig avslørende når det gjelder de metoder som benyttes. Et vitne, som hadde vært leirfører i Sachsenhausen og selv ikke var blant de tiltalte, erklærte, ifølge bladet, i retten at det ialt bare var 10-12 henrettelser i leiren mens han var der. Dommeren grep øyeblikkelig inn mot et slikt vitne som falt så utenfor mønstret, og antydte at han burde «være modig nok til å nekte å avgi vitneprov, siden det De sier kan bli brukt mot Dem selv.» Og vitnet tok imot dette vink og sa ikke mere.

*

SE NORGE, KJEMPERS FØDELAND —

«Friheten» forteller rørt

om store festligheter i Ulbrichts tyske stat, hvorunder DDR tildelte «en rekke utenlandske og vest-tyske motstandsfolk medaljen for kamp mot fascismen. «Blant disse bolde kjempere var foruten bl. a. det tyske kommunistpartis formann også følgende utplukkede nordmenn: Øystein Hermansen, Frithjof Lequamb, Leif Nordstrand, Georg Rosef og Jørgen Vogt. En får si at både disse herrer og deres hjemlige borgerlige kumpaner og NATO-beundrere er kommet i fint selskap.

BAK KULISSENE:

(Forts. fra side 7.)

belgiske og polske soldater kjemper på vår side. Det britiske flyvåpen settes inn med full kraft sammen med vårt eget. Enhver avdeling som ikke kan gå frem, må heller la seg drepe til siste mann enn å gi opp et stykke av den nasjonale jord som er blitt dem betrodde. Som i alle tunge timer i vår historie lyder parolen nå: Seire eller dø. Vi må seire. Gamelin.»

En pause. Léon Blum tar lorgnetten av. En av journalistene sier: «Det lyder fordømt alvorlig». En annen: «Det gjør inntrykk». Men Léon Blum roper ute av seg: «Men er det da ikke noe som virker påfallende for dere? Hører dere da ikke i denne dagsordre det uhyrt opphissende som er grunnen til at jeg har kalt dere sammen? Gamelin nevner jo ikke med et ord at det gjelder å beskytte republikken! Kamerat Dunois, De må straks skrive noe mot dette!»

Og kamerat Dunois skriver noe mot det.

(Neste gang: En tidsalder tar slutt.)

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsv. 5, Ø. Ullern
Telefon 55 61 29 - Oslo

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 96
Boks 3214

Abonnementspriser:

Kr. 25,- pr. år, kr. 12,50 pr. halvår. Sverige og Danmark: kr. 29,- pr. år, kr. 14,50 pr. halvår. Utlandet forøvrig: kr. 33,- pr. år, kr. 16,50 pr. halvår. I nøytralt omslag kr. 35,- pr. år, kr. 17,50 pr. halvår.

Løssalg 65 øre

Annonsepris:

32 øre pr. millimeter
over en spalte.
Bruk postgironr. 16450.

Utgever A/L Folk og Land